

Анджей Джевински, Анджей
Жемянски

Призрак

„Както се разказва в никъде незаписаните легенди, съществува в космоса племето на смелите мъже от планетата Земос наричана от някои Земя, които със своето мъжество удивиха нашите братя. Дори расата на Гхостовете, жестоките космически вампири, отстъпва от пътя им...“

Гхостът висеше в безкрая на вакуума и се носеше стремително по енергетичния лъч към най-близкия звезден куп, където се надяваше да намери цивилизация на равнище, поне техническо. Приличаше на кълбо просветваща мъгла, сливаше се с воалите на далечните галактики и затова нищо чудно, че до този момент никой не го беше откривал. Така стана и с последните му жертви – разумни гущери от някаква система от центъра на галактиката. Той прилагаше прост, но винаги ефикасен метод.

Настигна кораба им, когато те напускаха собствената си слънчева система. Промъкна се във вътрешността, тъй като умееше да преминава през всякаква материя. там активизира телепатичните си способности и опипа мозъците на съществата. Така разбра от какво се страхуват най-много. Може да се каже, че нещастниците сами му показаха най-чувствителното си място. В случая – ядрения реактор. Гхостът унищожи защитата с няколко енергийни удара. Трябва да се признае, че съществата имаха основания да се страхуват.

Огненият балон го гонеше после на хиляди километри. Впрочем, честно казано, в последно време той беше станал твърде самоуверен. Но можеше ли да бъде друг, след като никога до сега не беше срещал достоен противник? Е, понякога нападнатите същества се бореха отчаяно, но загиваха под смъртоносните му удари.

Изведнъж той почувства надсетивни вибрации и започна да се концентрира. На разстояние не повече от половин светлинна година прелиташе космически кораб. Гхостът се наду като балон, прекъсна енергийния лъч и изстреля нов лъч към масата на кораба. Всмука се и се понесе към него, деформирайки пространството.

* * *

Мартин се обърна на другия хълбок и захърка гръмогласно. Това се случваше всяка нощ и можеше да се очаква, че останалите са свикнали. Само

Роберт не можа да свикне. И сега той изруга през зъби и се надвеси над долната койка. Тъмнината скриваше лицето на Мартин от убийственния му поглед. Роберт се позамисли, а после свирна. Нищо. Пак свирна,

този път по– силно.

– Ей, да не си откачил? – изръмжа някой в тъмното.

Роберт не можа да разбере дали беше Капитана или пък Богдан, но за всеки случай си замълча. После му хрумна нещо. Бързо се обърна и отвори безшумно скривалището в стената, което отдавна беше обърнал в хладилник.

Грабна две кубчета лед и затвори вратата с лакът.

Първият студен снаряд не улучи целта, но явно вторият не я пропусна – хъркането престана. След минута Мартин се надигна и хвърли леда на пода.

– Роберт, знам, че ти го направи – прошепна. – Ама че си говедо!

Онзи, към когото се обръщаше, се смееше безшумно, забил лице във възглавницата.

– Ама че си... – изсумтя Мартин.

Стана и тръгна към коридора. Докато го нямаше, Роберт пак заспа.

Капитанът не спеше. Видя как Мартин се върна и отново си легна. Капитана включи вътрешната връзка. Гармински, който дежуреше тази нощ в залата за свързка, спеше, изтегнал се на две кресла и опрял крака до вратата. Както винаги, беше забравил за съществуването на камерата. Другите поне уж неволно засланиях обектива я с вестник, я с нещо друго. Горкият Юрек, все забравяше ... Капитанът нямаше сърце да го буди. Изключи екрана.

Гхостът се появи половин час, след като той заспа. Увисна като бяло кълбо под тавана и освети лицата им. Дори се учуди, че толкова лесно му се отдава да опипа мозъците им. Страхуваха се, страхуваха се до един. Страхът им беше толкова ясен, толкова лесно беше да се открие за какво се страхуват, че той без никакви проблеми можа да се концентрира и да унищожи онова, което им беше скъпо. Няколко аниhilационни блясъка и от кораба изчезнаха няколко предмета. Иначе нищо не се случи, но Гхостът си знаеше работата.

Сутринта, когато разберяха какво са загубили, те щяха да изпаднат в паника, а после ги чакаше дълга и бавна смърт. Сигурен в себе си, той се сви в малко топче и увисна в ъгъла на стаята...

* * *

– Да не се казвам Мартин, ако не удуша този негодник! – Мартин крещеше и дърпаше Роберт за краката.

Роберт се беше вкопчил в преградата и изглеждаше, че ще го смъкнат от там само заедно със стената. В устата му зееше дупка:

– А моите ишкучствени жъби, а? – изфъфли той.

Великолепната му зъбна протеза се беше изпарила яко дим!

– Веднага престанете! – нареди Капитана, вече съвсем буден.

– Капитане, този негодник ме преследва от самото начало. Заяжда се и какво ли не, ама да ми открадне портофейла с всичките ми мангизи – това е вече бандитски номер!

– Къде ти бяха парите? – подскочи Капитана.

– Ето тук, под възглавницата ... Сигурно ги е взел когато през нощта отидох до тоалетната.

– Извинявайте, че се намесвам – обади се зад тях Богдан. – Но някой ...

Гласът му се прекърши. Ръцете му мачкаха някаква хартиена опаковка.

– Какво още е станало? – попита уморено Капитана.

– А, нищо ... Стори ми се, че ... – Богдан се надяваше, че никой няма да забележи опаковката от средство против косопад в ръцете му.

Вратата се отвори с трясък. В спалнята нахлу Гармински, червен като рак.

– Капитане! Някакъв кретен е откраднал нощес вратата на залата за свръзка.

– Какво е откраднато? – от гърлото на Капитанаксе изтръгна странен звук, сякаш някой отпушваше запушена мивка.

Гармински оголи зъби в измъчена усмивка.

– Вратата. Цяла нощ се опирах на нея... исках да кажа ... гледах я, а изведнъж: ПРАС! и остана само гола рамка.

– Не дрънкай глупошти, Та тя тежи што кила – изфъфли Роберт, но бързо замлъкна, защото Мартин пак посегна да го дръпне.

Първи се окопиха Капитана. Откри, че холографският му апарат също го нямаше.

– Чакайте, чакайте! Значи на всички е изчезнало нещо?

Екипажът беше готов да потвърди, но очевидно на всички едновременно им хрумна едно и също нещо, защото се обърнаха към койката на Келвин, шестият човек на борда на кораба. Мартин безцеремонно дръпна одеялото на спящия, като че ли се надяваше там да намери своя изчезнал портофейл.

Келвин лежеше с блага усмивка и успешно се правеше на заспал.

– Келвин! – приближи се до него Капитана.

Спящият отвори подозрително бързо едното си око и рече:

– Здравейте момчета!

И се обърна с гръб към тях.

– Келвин! – ревна Мартин.

Това най-сетне го накара да скочи на крака.

– Извинявам се Капитане – започна той да обяснява, но не довърши.

Светкавично промени тона си: – По дяволите! Кой е направил това?! – Викна отчаяно.

Проследиха погледа му. Рамката, в която беше поставено бракоразводното му решение, беше празна.

– Капитане! – крещеше Келвин. – Това ми струваше пет години нерви и половината ми заплата за адвокати – вече говореше през сълзи.

– Ще се побъркам! – изръмжа Капитана и хукна навън.

Последваха го до един.

След един час разправия решиха, че няма да се изпускат от очи, а след това ще направят обиск. На всеки пет минути Капитана молеше виновния да си признае, обещавайки, че няма да го накаже. Макар че ако виновен беше

Роберт, физиономията на Мартин не предвещаваше нищо добро за него...

* * *

Гхостът беше объркан. Той беше убеден, че като унищожи толкова важни за съществата предмети, смъртта им беше сигурна. А при тях само се ускори обмяната на веществата. „Всеки може да сгреша“ – помисли си.

Същевременно още от самото начало му се видя подозрителна лекотата, с която ги разшифрова телепатично. Вероятно бяха предварително подготвени и съответно обучени. Реши по-нататък да действа открито. А сетне, като го нападнат, да ги унищожи по обичайния начин. Отсега беше доволен, че ще попълни кървавата си колекция с нови образци.

Шестимата закусваха сред мрачно мълчание. Гледаха се изпод вежди и през демонстративната любезност прозираше опасността нечия чиния да кацне върху нечие лице.

Гхостът, който се показва на масата във вид на светлинен стълб, първоначално не направи никакво впечатление. Само Келвин се задави със супата си. Но гласът, който се обади в мозъците им, предизвика панически страх.

– Дойдох да ви унищожа – гърмеше в главите им. – Отбранявайте се, както се полага на разумни същества.

– Гошподине, пошлушайте... – започна Роберт, обаче експлозията, която изби солидна част от стената, прекъсна речта му.

– Това бяха само малка част от моите възможности! – отсече светлинния стълб. – Сражавайте се! – изкрещя и придоби зеленикав оттенък.

Беше молекулното поле, вечното оръжие на гхостовете. За миг настана тишина. Стълбът сякаш чакаше.

– Бягайте! – викна Капитанът, блъсна масата и хукна към коридора.

Останалите това и чакаха. Натрупах се при вратата едновременно, всеки искаше да излезе и никой не отстъпваше. Най-накрая се измъкнаха и се разбягаха из кораба.

– Във верига! – крещеше Мартин, който явно беше объркал нещата, понеже се опитваше да се скрие в едно шкафче, още на пръв поглед два пъти по-малко от него самия.

Келвин напусна кухнята на четири крака и без да губи време, се носеше в същата позиция към асансьора. Останалите също изчезнаха по твърде оригинален начин.

Гхостът застина неподвижно. Стана нещо, което, логично погледнато, не биваше да се случва. Интелигентните същества не се бореха за живота си, а се разбягваха в паника. Никога, откакто се помнеше, никой не беше постъпвал така. Просто невероятно! Гхостът още веднъж огледа помещението и затрепери. Очаквайки нападение, той се беше обвил с молекулно поле което унищожаваше живата материя. При атака полето би се разрезило върху нападателите, а сега ... Сега той беше затворен вътре в полето като какавида в пашкул и ако в течение на близките няколко минути не намереше жива материя, то щеше да се разрези върху самия него. Гхостът разбра, че е попаднал в собствения си капан. сериозно разтревожен, той отплува в коридора. Най-близкото същество се пъхаше в малкото шкафче. Като го видя, изкрещя пронизително и извърши чудо, затваряйки вратичката.

Напъхал се между два добре смазани робота, Мартин не знаеше, че е в безопасност. Заобиколен от молекулното поле, Гхостът не можеше нито да прониква през материята, нито да поразява с енергийни удари. Като горящ храст той прелетя по целия етаж, но не намери никого. Оставаше му само минута. Смъкна се по шахтата на асансьора и се натъкна на Гармински и

Капитана, които измъкнаха от склада експлодера.

Ръцете на младия електроник трепереха така, че първият залп се размина с появяващия се Гхост с цял метър но улучи вратата на склада с хранителни продукти. В дупката се показа бледото лице на Роберт. Като

видя, че Гхостът се насочва към него, той хвърли бурканите с майонеза, които държеше, и се пхна в хладилника.

Отчаян, Гхостът се обърна и се насочи към Капитана. Той хукна към асансьора, но се подхлъзна на размазаната по пода майонеза и се просна на пода. Направи го тъкмо навреме, тъй като в същия момент над главата му просвистя вторият залп на експлодера в ръцете на Гармински. Този път той изкърти вратата на кабината за биологично регенериране. От шкафове до вратата изпопадаха изпогорели магнетофонни ролки. Гхостът не пострада, но залпът го изненада и го накара да спре за миг, а това беше пагубно за него.

Разбра, че е загубил властта си над полето, което започна вихрено да се усуква около него. страхът го разтърси. с последно усилие на волята си той прати към охкация на пода Капитан телепатичен лъч. С остатъка от съзнанието си почувства какво е нещото, което това същество винаги се е бояло да не загуби, и вече загивайки, унищожи това нещо с последния си енергиен импулс. После блесна с черни искри и изчезна.

В коридора се възцари спокойствие. Гармински вървеше към Капитана на зиг-заг, убеден, че именно той е обезвредил чудовището. Повтаряше, че не му се полага никаква награда и че това е било негово задължение. Капитана още не беше дошъл на себе си и гледаше носталгично изцапаните си с майонеза панталони.

– Шефе, за бога – изкрещя от склада Богдан. – Знаете ли какво е направил този бандит?

Капитанът само мрачно поклати глава.

– Съсипал е целият ви запас от уиски. – обясни Богдан и освободи Роберт от хладилника.

Капитанът вдигна очи „към небето“.

– Ох какъв мерзавец. – прошепна към шкафчето, от вътрешността на което се чуваха викове на заклецилия се Мартин...

* * *

Това са последните слова на историята, която днес вече почти никой не разбира до край. Обаче едно е сигурно. Расата на земляните трябва да се избягва и затова, щом те се появят, ние напускаме планети и слънчеви системи, за да не открият нашето присъствие. Трябва да попадат само на необитаеми планети и мъртви луни – само така ще им попречим да ни открият.

Превод: Лина Василева

Набор: Дамян Огнянов (dog)

Диктор: Тодор Гайдаров (toshov)

Дата: 21 Май 1994

Час: 01:20 AM

^^^^^^ :-)) – Григор

КРАЙ

© Анджей Джевински
© Анджей Жемянски
© Лина Василева, превод от английски

Andrzej Drzewiński, Andrzej Ziemiański
Ghost

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/44>]